



## בחוץ-לארץ

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ו, עמ' 161-162  
תרגום: אורי אורלב

כָּבֵד מְזַמֵּן הַשְׁתוֹקֵקְתִּי לְרֵאוֹת בְּמוֹ עֵינַי אֶת הַ"חוּץ-לְאֶרֶץ" הַמְּפֹרָס הַזֶּה.  
מִשׁוּם כֵּן, כְּאֲשֶׁר נֹסְפוּ מְעַט מְזַמְנִים לְכַנּוֹת שְׁלִי הַכְּנֻסְתִּי מִיַּד אֶת חֲפְצֵי  
בַּסֵּל (לֹא לְסַל שֶׁל הַמַּעְרָכֶת), נוֹ, וְנִצְאֵתִי לְדָרֶךְ, לְוִינָה.

הַכְּרֵתִי קִצַּת אֶת הָעִיר הַזֹּאת מִתְּאוּרִים שֶׁל מְכָרִי. אֶחָד הַגְּדִיר אֶת וִינָה,  
עִיר בִּירְתָהּ שֶׁל אוֹסְטְרִיָּה, בְּמַלְיָה "וִינָה – שְׁטוּיוֹת!" שֶׁנִּי אָמַר: "וִינָה,  
צ, וִינָה", שְׁלִישִׁי אָמַר: "הוֹ! הוֹ! וִינָה? וְרָשָׁה – זֹאת אֶפְרִיקָה, גִּוִּנְגֵּל!"

לְפִיכֵן תִּתְּאוּ לָכֶם אֶת תְּדַהֲמֵתִי כְּאֲשֶׁר רָאִיתִי בְּמוֹ עֵינַי שְׁלֵאֲנָשִׁים בְּוִינָה יֵשׁ  
אוֹתָן רְגִלִים לְהִלְכָה כְּמוֹ אֲצִלְנוּ, הַיְלָדִים מְדַבְּרִים אוֹתָהּ גְּרַמְנִית כְּמוֹ  
שְׁשׁוּמְעִים לְעֵתִים אֲצִלְנוּ, הַבְּתִים בְּנוֹיִם מְלַבְּנִים, וְלֹא מְאֻלְבְּסֵטֵר, הַבֶּץ  
מְלַכְלֵךְ, אֲבָנִים מְאָבֹן, הַעֲצִים מְעַץ עִם עֲלִים יְרֻקִים. כֵּן, כְּמוֹ אֲצִלְנוּ.

מוֹזֵר. אֲנִי בּוֹחֵן אֶת הַדְּבָרִים בְּיָתֵר תְּשׁוּמַת לֵב.

אֲנִי מְחַפֵּשׂ אֶת הַמְּחִירִים הַזּוֹלִים הַמְּפֹרָסִים שֶׁל חוּץ-לְאֶרֶץ. לֹא דְבָרִים וְלֹא  
יַעַר. הַיְפָה – יָקָר. הַזּוֹל – גְּרוּעַ.

– אֲדוֹנֵי הַיָּקָר – אֲנִי שׁוֹאֵל אֶת בֶּן אֶרֶץ שֶׁפְּגִשְׁתִּי בְּמִסְעָדָה, תּוֹךְ הַמְּתַנָּה שֶׁל  
שְׁלֵשֶׁת רְבָעֵי הַשְּׁעָה לְצִלִּי – לָמָּה הֵם יִקְרְנִים כְּאִן כָּל כֵּן?

– הֵם חִיבִים – הוּא מְשִׁיב בְּשִׁלּוֹה מִפְּנֵי שֶׁהֵם מְשֻׁלְמִים שְׁשֶׁת אֲלָפִים לְשָׁנָה  
דְּמֵי שְׁכִירוֹת.

הוּא שְׁכַנֵּעַ אוֹתִי.

– אֲדוֹנֵי הַיָּקָר, הֲאֵם הַשְּׁרוֹת גְּרוּעַ כְּאִן בְּכָל מְקוֹם כְּמוֹ בְּמִלּוֹן שְׁלִי?

– בְּכָל הָעוֹלָם אוֹתוֹ הַדְּבָר. אֲנִישֵׁי הַשְּׁרוֹת מוֹפִיעִים רַק כְּאֲשֶׁר אֶתָּה עוֹזֵב.

בְּאוֹתוֹ רָגַע הַגִּיעַ הַמְּלָצֵר הַרְאֵשִׁי עִם חִיוֹךְ רַחֵב וְהוֹדִיעַ שֶׁאֵין יוֹתֵר צֶלִי,  
אוֹלֵי אֲבַחֵר לִי מִשְׁהוֹ אַחֵר. אֶתָּם מְבִינִים? אַחֲרֵי שְׁחִפִּיתִי שְׁלֵשֶׁת רְבָעֵי  
הַשְּׁעָה.

בְּדִיוֹק כְּמוֹ אֲצִלְנוּ.

